

Võta ja loe!

№ 4. — VII. aastaküüf.

Õiglane vastus.

Ühel hilisfel kewaddõhtul samumufime kahesefi oma juwiforteri poole ühes Võna=Esti alewis. Meie taga tulid lärmitfedes tats joobnud meest, lauldes kahtlase fifuga laule. Warsfi olid nad meie kannul ja fiis püüdis teine neist kohe joodikule omasel wiifil tutwust teha, seal juures öeldes:

„Wabandage, ef ma fäna natufene wintfis olen!“

„Miks fiis jooite wiina?“ küfifin.

„Sellepärast, ef ma ufklif ei ole,“ oli wastus.

„Ja miks te fiis ufklif pole?“

„Sellepärast, ef ma ei faha.“

Joobnud pääga üflef inimene wahest feda, mida fa muidu hoiab oma teada, ja sellifes oluforras paljastab fa wahest lihtfalt lapfelikus awameelfufes oma fifeilma. Nii fa see noormees. Paljumõflemata oli fa wäljendanud elufõe.

„Mis Teie arwate — kas tunnefs Teie ema rõõmu nähes Teid jarnafes olefus — wiinastanult?“

„Ei, kindlasti mitte, kuid mis fa teed, ei saa sellest lahti! Saad lõpradega fokku ja — lähelik. Oma terwifse pärast ma ei fohifski küll juua, kuid ei suunda sest lahti faada. Sa elu olefs fa liiga igaw ja hall kui ei olefs jarnafeid kõrwalhüppeid.

Rääkfifin talle sellest, kes wõib wabastada igat patuorja. Seefjus on tulnud, ef purustada meie patuahelaid ja wabastata meid firede wangift.

Ta oli weidi kohtunud kuuldes, ef olen ufklif. Siis heffe waitides ütles fa:

„Sah, mu wanaema on fa ufklif ja palub Sumalat.“

Seal see oligi. See noormees efindas sel õhtul kõiki neid fadandeid omafugufeid, kelledega kohtume elus. Näeme neid igapäifses elus hoolimatudena, nagu wäljendades põlgust togu ufuelule, kuid falajas põewad nad oma hinges ja wajurwad fageli uimastawate jookide ja lõbude rappa. Seal on hing, kes põgeneb Sumala eest. „Ma ei faha, olla ufklif!“ kostab läbi nende lõbustufe ja pillertaari, nagu wiimane troffimine Sumala wastu. Hinge jälgib, kui wari wanemate fõfline ufj ja palwed. Ei ole rahu fuidames. Kas pole mafendaw oluford?! Ja omefi on wõimalus faada wabats, faada wõidurifkats ja omada rahu, kuna Seefjus seda igale pakub. Onnetu, kes seda ära põlgab, see kastab ja kaswatab ife oma eluteele kibumifju ja ohakaid ja saab tunda otaste põletawaid pifteid.

Jutt järgneb.

Me oleme kõik alustanud jutud, millel lõpp puudub. Ka siis kui me sureme ei ole veel lõpp käes, vaid kõige kohasem hauakivi meile kõigile oleks: „Särg läheb edasi.“ Enamik juures puudub täiesti siin maa peal wastolude pinemuse lahendus. See on ilmlikude romaanide juures sageli pääasi: Kas nad võidavad? See on meie inimraamatute suhtes pääasi, kas Jeesus võeski juba siin meid omale võita saab. Kui mitmesugused on jutustused! Mitte see ei anna neile väärtust, kas see mõne kuninga või jooksu-

poisi, krahviproua või õmbleja elu kujutab, vaid kui huwifaw ja tõepärajalt see jutustatud on. Kui vaid mõned leheküljed ei muutuks võimatumaks lugeda unustamise pärast, või puuduks järjekorra ühtsus, kuna kats lehekülge on kokku fleebitud, et süüdi kinni katta! Mis auline asi oleks see, kui kõik selle raamatu leheküljed teavases raamatufogus saaks loetud uue lõpuga: Õndsaks saanud walguses! Kui kurb, kui lõpp aga oleks wastupidine: Sukka läinud!

Mõtle sellele! Täname päew on üks lehekülg selles raamatus.

Für Alle.

Kindel ankur.

Noormees kirjutas oma wamenale, kes oli kinkinud talle Uue Testamendi: „Tänan festamendi eest, mille mulle saatsid. Selle abiga olen leidnud kindla aluse, millele wõin heita ujuankru. Tänan oma Jumalat ja Päästjat selle eest, et sellel seis-

wõin. Olen nüüd õppinud tundma Jumalat kogu ta majesteetluses ja tean, et ta on mu Lunastaja ja Isa ning, et kõik mu patud on andeks antud. Truu Jumal peab oma käe minu, ühe wileksa patuse üle, sest femata mind poleks enam olnudfi.

Katille.

Otsiw armastus.

Uhel õhtul 1861. a. kui Staalia wabadustangelane kindral Waribaldi tuli tagasi oma sõjakäigult koju, kohas ta teel sardiinlasest tarjusega, kes kurtis, et ta on kaotanud wäiteise talle tarja hulgast. Waribaldi oli kohe walmis abiks olema selle offimises. Suur salt ohwifereid ja sõdureid, kes olid mitmest lahingust läbi käinud, läksid waimustusega offima pagulast — kadunud talle. Kuid talle

ei leitud ja sõdurid kufufi pasuna helidel koju. Särgmijel hommikul, kui Waribaldi adjutant ärkas, märkas ta oma päälitu veel magawat jügawas unes. See oli talle imelik, sest kindralil oli wiisiks aina enne teiji ülewal olla. Adjutant läks wäiksel wälja ja tuli poolefunni pärast tagasi. Waribaldi magas ifta veel. Veel weidi oodates äratas adjutant ta. Kindral hõõrus filmi ja seda

fegi ka adjutant kui ta nägi kuis wana sõjafangelane tõmbas teki alt wälja kadunud falle, mille palus miia tagasi karjusele. Kindral oli jaffanud oßimist keßköni, kuni ta leidis.

Nii teeb ka Hea Karjane Seesjus. Misjuguße juure armastuße

ja hoolega oßjib ta inimhingi, ei neid ära päästa pafußt ja hukafußeß. Keegi pole falle liiga tühine selleks, waid iga hing on nii kallis ta meeleßt. Seda oled sinagi ja jindki ta on tulnud oßsima ja õndsaks tegema.

Wali sina, Issand!

On jumiohtu Eõuna-Aafrikas. Laia õlgafatusega majasße astub päewatõd lõpul neegerpastor Bartimeus, enne pime pagan, nüüd fruu kristlane ja andetas ewangeeliumi kuulufaja.

„Me pojake on wäga haige,“ ütles Lea, ta naine.

Bartimeus süüfatas wäikße, juitsewa lambi ja kummardus üle lapse woodi, kawa waafas ta kawnißt poega, ta jüdame uhtußt ja rõõmu. Sõnuta seisis ta nii sügawaisse mõffeisße wajunult.

„Lea,“ ütles ta wiimaks, „imelijed arusaamadud on Sumala feed. Tule, palume!“

Nad põlwifajid. Aeglaselt, pühalikult palawalt palus ta:

„Issand, sinu ees on kaks feed. Kas ja jäfad meile lapse, wõi wõfad ta meilt ära. Wali ise, Issand. Me liha kißendab juure häälega: Oo, jäfa ta meile! Kuid me ei käi liha järel. Mis sina feed, selle wõfame wastu sinult.“

Mõlemad waikifid ja rahunesid selle palwe järel, mis oli nende keeßemane palwe.

Laps suri... Siis näis see wahwa mees päris koftu wajuwaf. Ta nuffis juure häälega. Siis — alla jurudes oma walud, ütles ta:

„Issand on walinud. Me armastafime last; fema armastafas meid weel enam. Ta püha nimi olgu kiidefud!“

Kristlane ei saa olla ega kristlafeks jaada keegi muu kui see, kes Sumala walgußes funnustab ja omaks wõfab enda täieliku ärarifufud oleku. Õnnelik see, kes kõnnib seda feed, mis küll on walude tee, kuid samuti ka õnnis fee. „Ta on nii kui puu weejade ääres, andes wilja omal ajal.“

*

Pikameelne on parem, kui sõjafangar ja kes oma meelt waißgab, parem kui linna wõifja. Kui siis igaffed jaada juure

wõidu, wõida siis ennaß, oma wiha, uhtußt, ahnußt ja oma kurjad himud, siis oled wõifnud saafana riigi. Nendele ongi rajafud ju saafana riik.

S. Arndt.

*

On kristlasi, kes pühapäewiti laulawad: „Eigemal Seesus sul ihtab mu süda“, kuid argipäewadel ning ärielus, muis effewõfteis peawad nad Sumala nii kauget kui wähegi wõimalik.

Artur Dent.

Viisil: Mis oled sina armas Jeesus teinud. P. 48.

Sehoova Jumal, nüüd on meie mõte Palwele tulla sinu pale effe, Tee taewa luugid meie üle lahti: Kuule meid, Isjand!

Ole sel tunnil ise meie festel, Anna, mis puudub, oma waeseil lastel, Uuf waimu jõudu wäsiind falletestel; Kuule meid, Isjand!

Viisil: Armas Jeesus, armastaja. P. Lisa 30.

Oh kui helde on me Jeesus! Armust kõige riffam ta; Teda wõime kõigis paigus, Igal ajal paluda; Oh, kui sagedasfi saame Waewa funda asjata, Sest et wahest unustame, Kõigis teda paluda.

Oled nõder, juures mures, Nõomib käst sind pealegi, Armu leiad Jeesu juures, Tõtta aga palwele! Kui maailm, patt kawa-lastfi, Sind on saanud effita', Jeesus aitab ufinasti, Siis, kui teda palud ja.

Viisil: Võitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Taewa Ija arm meil järab, Kui üks selge tuleforn. Meie hoolde wäifsed lambid, Xanna ääre jäefud on.

Koor: Põlegu need wäifsed lambid Näifku walguft merele, Mõnda meremeest wõid päästa Surma hädast fõesti.

Pafuöö, nii paks ja pime, Lained hirmsast' murramad, Mit-med silmad igatsedes walguft näha tahamad.

(Tall. k. 224).

Viisil: Las' ma läen. P. 486.

Tallete, tallete, Kallis hingepeiuke, Sūdameest sind palun wäga, Laje mind, kui waewab häda, Näha sind, mu Jeejufe!

Werega, .: Minu südant puhasta! Tõmba ja mind oma ligi, Siis ei wõi mind ükski wägi Sinust ära kistuda.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sint. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti 10 tükki — 15 senti. Ilmus 1 x kuus. Raffab aastast 30 f., 1/2 a. 20 f., wälismaal 60 f. aastast. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktat-misjoni heaks, tellimisi ja taastõõd saata toimetaja kadrafsil — P. Sint Päikele 5-7, Tallinn. Tel. 446-22, raha saata posti jookswale arwele nr. 353.

Ilmunud 3. II 1938.

„Külwaja“ trükk, Tallinn, Rataskaevu 6, tel. 450-67.

EESTI
RAHVUSRAAMATUKOGU

EP 1276